Ši knyga skiriama mano seseriai, Lynai Allen, mūsų šeimos gaivališkai stichijai, po mamos netekties tapusiai mano ramsčiu ir didžiausia paguoda.

1

Kimos skaičiavimais, ta liepsnelė ant palangės už stiklo nusileido jau vienuolika kartų.

Aišku, kaskart ten galėjo būti vis kitas paukštis, bet esmės juk tai nekeičia. Nutūpęs paukštis vis krestelėdavo galvą, pažvelgdavo į vidų ir vėl nuskrisdavo. Kima jo nekaltino. Jei pati dabar galėtų būti lauke ir rakinėti palangę ieškodama vabzdžių, taip ir padarytų.

— Nejaugi nepritariate, detektyve inspektore Stoun?

Retorinis klausimas atskriejo iš komisaro, sėdinčio stalo gale, ir klasta buvo akivaizdi. Mokykloje tokį klausimą mokytoja būtų uždavusi užsisvajojusiam mokiniui.

Ne, ji, matyt, tikrai nepritartų, bet bent jau vėl prisivertė dėmesingai klausytis pasitarimo. Susirinkime turėjo dalyvauti ir jos viršininkas, vyriausiasis detektyvas inspektorius Vudvardas, tik paryčiais jį surietė bjaurus skrandžio gripas. Kaip gaila, kad tas pats virusas neišvertė iš klumpių ir jos. O dabar teks ir toliau spėlioti, ar Vudis serga iš tiesų, ar tik apsimetinėja.

Susirinkime dalyvavo atstovai iš visų Heilsoveno policijos nuovados skyrių: Lidija Nait iš Ryšių su žiniasklaida skyriaus, inspektorius Plantas, atsakingas už „uniformas“, Vorenas Marvudas iš dispečerinės, Betė iš valgyklos, Martinas Hobsas iš Ryšių su bendruomene ir viskam čia vadovaujantis komisaras.

Akies krašteliu Kima išvydo, kaip liepsnelė dar kartą nutūpė ir vėl purptelėjo nuo palangės.

Taigi, čia vis dar nieko įdomaus nepamatysi, drauguže, pamanė ji.

— Leidau sau parengti trijų galimų projektų sąrašą, — pranešė Martinas ir visiems susirinkusiesiems padavė po popieriaus lapą.

Rimtai? Nejaugi jiems nepavyks įsidėmėti vos trijų dalykų?

Buvo nuspręsta, kad Heilsoveno nuovada turėtų užmegzti glaudesnius ryšius su vietos bendruomene, neapsiribodama vien tik visuotinėmis policijos pajėgų iniciatyvomis.

Akimis permetęs sąrašą, komisaras pritariamai linktelėjo. Vieno žvilgsnio kitapus stalo pakako Kimai įsitikinti, jog inspektorius Plantas jautėsi lygiai taip pat kaip ir ji, nes abu turėjo kokį milijoną kitų reikalų, kuriais galėjo dabar užsiimti.

— Pirmoji idėja, — tęsė Martinas, — ir, ko gero, mano asmeninė favoritė — Tri Oukso pradinė mokykla. Dalis jų žaidimų aikštelės apžėlė piktžolėmis ir krūmynais. Teritoriją reikia išvalyti, kad ten būtų galima įrengti daržovių lysves ir laukinės gamtos kampelį.

Visi ėmė entuziastingai linksėti. Martinas papasakojo apie kitas dvi idėjas, bet favoritė buvo aiški, ir nė vienas iš kitų variantų nesulaukė tokio didelio palaikymo.

Puiku, išsisukti pavyko pakankamai lengvai, nusprendė Kima. Sprendimas priimtas, ir jai pavyko laikytis Vudžio nurodymo „nekalbėk“. Šis žodis jo žinutėje buvo parašytas didžiosiomis raidėmis. Tiek Vudis, tiek partneris Brajentas galės ja didžiuotis. Be to, norėjosi dar ir laimėti Brajento pasiūlytas lažybas, kad ji neištvers iki susirinkimo pabaigos ko nors neįžeidusi.

Kai vėl prabilo komisaras, Kima jau slapčia svarstė, kaip išleis laimėtus penkis svarus.

— Taigi, sprendimas priimtas. Vėl susitiksime trečiadienį aptarti detalių.

Vėl dirstelėjusi į inspektorių Plantą, Kima nevalingai užvertė akis. Bet kadangi iš lūpų neišsprūdo nė vienas žodis, laimėjimas vis dar turėjo atitekti jai.

— Ir ką tai turėtų reikšti, Stoun?

Nekalbėk.

Ji papurtė galvą, kad paneigtų ką nors sakiusi.

— Tas žvilgsnis kitapus stalo. Kaip jį suprasti?

Į ją susmigo visų susirinkusiųjų, tylomis džiūgaujančių, kad ne jie atsidūrė dėmesio centre, akys.

Nekalbėk, pakartojo ji mintyse. *Dabar tikrai manęs nepriversi susimauti. Viskas priklauso nuo mano gebėjimo patylėti.*

— Prašau, pasidalinkite savo mintimis, — neatlyžo komisaras, kietai sučiaupęs lūpas.

Nekalbėk. Ne. Ne. Ne. Ne. Ne.

— Jums neatrodo reikalinga užmegzti glaudesnius ryšius su vietos bendruomene?

— Žinoma, kad atrodo, pone, — atsakė ji, nebegalėdama ilgiau išlaikyti liežuvio už dantų, nors ir jautė, kaip penkių svarų banknotas jau slysta iš rankų. — Tik praneškite man datą ir laiką, ir būsiu ten su savo sodo žirklėmis. Bet juk viskas vyksta ne taip. Bus planavimo susirinkimų, rizikos vertinimų, mokymų, kaip naudotis įranga, daugybė instruktažų, trunkančių ilgas valandas, kurias, net neabejoju, anot Tri Oukso pradinės administracijos, verčiau turėtume skirti niekšelių, pas juos įsilaužusių praeitą savaitę ir pavogusių keturis kompiuterius, paieškoms. Pone, — dar pridūrė ji, o inspektorius Plantas pašnairavo į savo vibruojantį mobilųjį ant stalo.

Vos po sekundės nušvito ir jos pačios telefono išjungtu garsu ekranas. Prieš griebdami savo aparatus, abu su inspektoriumi Plantu susižvalgė.

— Atsiprašau, — sumurmėjusi Kima čiupo mobilųjį ir nėrė prie durų.

Išvydus skambinančiojo vardą, neberūpėjo nei smalsūs sėdinčiųjų prie stalo žvilgsniai, nei įtūžęs komisaro veidas. Jokie asmeniniai ar darbiniai reikalai negalėjo nustelbti šito žmogaus skambučio.

— Ką man turi, Kitsai? — paklausė ji, vos išėjusi į koridorių.

— Homer Hilio parkas. Dabar.

Ragelyje stojo tyla, bet kartoti Kimai nereikėjo.

Nereikėjo ir paaiškinti, kodėl ji kviečiama.

2

— To dar nebuvo, tiesa, viršininke? — paklausė Brajentas, jiems jau įsėdus į automobilį.

Ji linktelėjo jam išsukus į kelią. Į šią vietą jie iki šiol nebuvo iškviesti.

Parkas buvo Kreidlyje, Heilsovene, ir ten dažnai lankydavosi šeimos, bėgikai ir šunų vedžiotojai. Kiek žinojo Kima, ten buvo vaikų žaidimų aikštelė, futbolo ir krepšinio aikštės vyresniems vaikams ir daug žalių erdvių iškyloms. Ji neprisiminė, kad šiame parke būtų rastas lavonas.

— Leisiu sau spėti, kad per tą bendruomenės susirinkimą nesugebėjai prikąsti liežuvio, — patenkintas pareiškė Brajentas.

— Kaip sužinojai? — paklausė ji, susimąsčiusi, kas iš dalyvavusiųjų jam pakuždėjo apie jos klaidą ir kaip jiems pavyko taip greitai pasidalinti informacija.

— Aš detektyvas. Išmanau savo darbą.

— Ne, rimtai klausiu. Kaip sužinojai? Kas paskundė?

— Niekas. Jei būtum laimėjusi lažybas, tie penki svarai iš mano piniginės jau būtų atsidūrę tavo galinėje kišenėje. Aš savo laimėjimą priimsiu priešpiečių forma, širdingai dėkoju.

Kima jau žiojosi ginčytis, bet visgi suvokė, kad daugiau neturi ką pridurti.

Brajentas pasimuistė ant savo sėdynės.

— Klausyk, viršininke, nenoriu įkyrėti, bet...

— Tuomet ir neįkyrėk, — atkirto ji.

Niekam ne paslaptis, kad tokiais žodžiais sakinius pradėję žmonės būtinai padarydavo tai, ką dievagojosi nenorį daryti. „Nenoriu įžeisti, bet...“ „Nenoriu pasirodyti nenaudingas, bet...“ Pavyzdžių daugybė.

— Tiesiog ji...

— Brajentai, klausiau jos jau dukart, ir ji tvirtina, kad viskas gerai.

Kolega tylėjo, ir Kima tai suprato kaip akivaizdų kaltinimą.

— Ką dar, tavo galva, turėčiau padaryti, genijau? Aišku, galėčiau pamėginti replėmis išrauti kokį nagą, kad ją prakalbinčiau, bet smarkiai abejoju, jog toks būdas rekomenduojamas mūsų pareiginiuose nuostatuose.

— Vis pokštauji, ką, bose?

— O tau niekas nepraslysta pro akis, tiesa? — įgėlė ji ir, nusisukusi į langą, vėl susimąstė apie Steisę. Kima daugiau nei kartą teiravosi detektyvės konsteblės, ar jai viskas gerai. Visi ją pažinojusieji matė, kad mergina numetė bent kokius penkis kilogramus. Penas kasdien raukėsi, radęs apypilnes maisto dėžutes, kurias kiekvienos pamainos pabaigoje ji susikraudavo į savo krepšį.

Kažkas Steisei ne taip. Nebeliko kibirkštėlės. Išblėso įgimtas entuziazmas ir budrumas, nors darbo kokybė ir nenukentėjo, kad ir kas jai nedavė ramybės. Steisė, įdedanti aštuoniasdešimt procentų pastangų, vis tiek dirbo neprilygstamai geriau nei dauguma, dirbančių visu pajėgumu.

Kima pasvarstė: galbūt kilo kokių nors bėdų su Devon, bet iškart atmetė tokią mintį. Jiedvi sutvertos viena kitai. Nors, kita vertus, argi gali žinoti, kas dedasi už uždarų durų?..

Po galais, ji negalėjo pakęsti, kad vos dėl vienos Brajento pastabos pati suabejojo savo veiksmais, bet juk jau du kartus klausė tos merginos, ar viskas gerai, o kol darbas nenukentėjo, neturėjo teisės bandyti knaisiotis giliau.

Šios mintys akimirksniu išgaravo Kimai iš galvos, vos tik įsukęs į Sleido kelią Brajentas privažiavo automobilių stovėjimo aikštelę.

Iš pradžių jai pasirodė, kad viskas taip, kaip ir turėtų būti. Beveik. Matėsi policijos užkarda, priviliojusi minias smalsuolių iš gretimų namų. Rikiavosi patrulių automobiliai, patologo Kitso furgonas, teismo ekspertų autobusiukas ir greitoji. Viskas atrodė absoliučiai normalu, kaip eilinėje nusikaltimo vietoje.

Ir vis dėlto kažkas čia ne taip, toptelėjo Kimai, kai pravažiavęs užkardą Brajentas sustojo kairėje, atokiau nuo kitų transporto priemonių.

Atmosfera, staiga suvokė ji.

Atvykus į nusikaltimo vietą, susirinkusieji įprastai atrodydavo nusiminę, pagarbiai stengdavosi netriukšmauti, lyg baimindamiesi pažadinti mirusiuosius. Sustoję mažais būreliais, jie šnekučiuodavosi aptarinėdami situaciją, vienas kitam rodydami svarbias detales, diskutuodami, vertindami, analizuodami.

O čia visi atrodė neįprastai įsiaudrinę ir susijaudinę nekantriai zujo aplink. Aplink tvyrojo šurmulys, kokio Kimai dar nebuvo tekę patirti nusikaltimo vietoje.

Suglumęs kolegos veidas patvirtino, kad ir jis jautėsi taip pat.

Abu išlipo iš automobilio kaip tik tada, kai aikštelėje nuaidėjęs skardus balsas paliepė visiems trauktis iš kelio.

Jiedu patraukė artyn šaukusio policijos konsteblio, kuris, kaip paaiškėjo, skuodė taku į automobilių stovėjimo aikštelę.

Jam iš paskos žvyro takeliu du paramedikai manevruodami stūmė greitosios pagalbos vežimėlį.

Nuo jų stengėsi neatsilikti neįprastai išblyškęs Kitsas.

Kima išvydo, kaip, atidarę greitosios pagalbos automobilio dureles, paramedikai meistriškai įstūmė vežimėlį.

— Kitsai, kas čia, velniai rautų, dedasi?! — riktelėjo ji.

— Jis dar gyvas, — užduseęs sušvokštė Kitsas, kai užriaumojo greitosios variklis ir užkaukė sirena.

Apsisukusi Kima įsistebeilijo į patologą.

— Jėzau, Kitsai, kaip, velniai griebtų, tu sugebėjai šitaip susimauti?

3

— Turiu minty, kad, matyt, ganėtinai paprasta apsirikti, — tęsė Kima, sekdama paskui patologą arba iki nusikaltimo vietos, arba iki užkampio, kur nukentėjusysis tiesiog prigulė pamiegoti. Kol kas ji tiksliai nežinojo, kaip viskas yra iš tiesų. — Lengva pražiūrėti tokias smulkmenas kaip širdies plakimas, pulsas ar kvėpavimas. Sakyčiau, visiškai suprantama.

Kitsui staiga atsisukus, ji vos į jį neatsitrenkė.

— Ir kiek man dabar teks visa tai kęsti?

— Iki pensijos, — pamėgino spėti Brajentas.

— Cha, o kodėl turėčiau apskritai liautis? — paklausė Kima ir, aplenkusi Kitsą, ėmė žingsniuoti priešakyje. — Mielai tau kasdien paskambinsiu ir po to, kai išeisi į pensiją, kad priminčiau apie šią menkutę klaidelę.

— Stoun, įspėju...

— Tu juk patologas. Turėjai vieną vienintelį darbą, — neatlyžo ji, priėjusi prie teismo ekspertizės vyriausiojo specialisto.

— Labas, Mičai, ar jau girdėjai anekdotą apie patologą, kuris?..

— Inspektore, prisiekiu...

— Liaukis, Kitsai, jei būtum mano vietoje, ir pats neduotum ramybės ištisus mėnesius.

Nepaisant rūsčios veido išraiškos, Kitsas suprato, kad ji teisi. Bet kartu jis nė kruopelytės neabejojo, kad jei koks paša-

lietis, nepriklausantis jų artimiausiam kolegų ratui, išdrįstų jį sukritikuoti, Kima jį kaipmat sudraskytų į gabalus.

— Ir ką gi mes čia konkrečiai turime? — paklausė ji, apsidairiusi aplink.

Uniformuoti pareigūnai puikiai pasidarbavo vaikydami smalsuolius, nes už parką juosiančios tvoros dabar matėsi tik viena moteris su berniuku. Pritūpęs iki vaiko akių lygio, pareigūnas jam kažką rodė ant savo radijo stotelės.

Kitsas nusekė jos žvilgsnį.

— Vyrą rado tas mažas berniukas, kai jo futbolo kamuolys nusirito už medžių. Parbėgęs jis atraportavo tai mamai, o ši apsidairiusi paskambino ir pranešė radusi lavoną.

— Bet juk jis nebuvo miręs, tiesa, Kitsai? — kreivai šyptelėjusi, paklausė Kima.

Gal visgi nederėtų šitiek iš jo šaipytis. Brajentas patraukė tiesiai prie liudininkų.

Nuleidęs pašaipą negirdomis, Kitsas tęsė:

— Mes atvažiavome. Nenustatėme jokių gyvybės požymių. Paskambinau jums. Dar kartą patikrinau gyvybės požymius. Užčiuopiau vos juntamą pulsą ir paliepiau paramedikams imtis darbo.

Kima pažvelgė žemyn, kur turėjo gulėti kūnas, bet išvydo tik gilias vėžes purve, likusias, kaip ji įtarė, nuo greitosios pagalbos vežimėlio ratų.

— Praradęs sąmonę girtuoklis? — paklausė ji, stengdamasi patraukti Brajento dėmesį, kad galėtų jį pasikviesti.

Jiedviem čia nebuvo ką veikti, ir savo laiką gaišti vertėjo tik dėl galimybės kelias minutes pasišaipyti iš Kitso.

Patologas papurtė galvą.

— Joks alkoholio kiekis negalėtų nuslopinti gyvybinių rodiklių.

— O kas galėtų? — paklausė Kima, svarstydama, ar Kitsas bandys kaip nors išsisukti šitaip susimovęs.

— Vaistų, padedančių imituoti mirtį, *būna*.

— Aha, nebent filmuose, — nepatikėjo Kima, sudvejojusi, kodėl ji vis dar stebeilijasi į tuščią vietą, kur neseniai gulėjo visai gyvas vyras.

— Pradėjome fotografuoti ir žymėti įkalčius, — prisipažino Kitsas, trindamasis pliką galvą, lyg pats vis dar mėgintų suprasti, kas nutiko.

— Tiesą pasakius, jis tikrai atrodė negyvas, — įsiterpė Mičas, antrindamas kolegai.

— Perdozavimas? — paklausė sugrįžęs Brajentas, regis, mąstydamas panašiai kaip ji, nors aplink ir nesimatė jokių narkomanams būtinų atributų.

Narkotikų jis galėjo susileisti kur nors kitur, o paskui čia atsvirduliavo numirti, svarstė Kima.

Kitsas papurtė galvą.

— Netrukus suprasite, kad tai mažai tikėtina.

— Ar jis išvis ką nors pasakė? — paklausė Kima ir nusisukusi nužvelgė taką.

Kol kas ji svarstė dvi versijas: gerokai per daug prisivaišinęs narkomanas arba nesėkmingai pasibaigusio sekso žaidimo auka.

— Inspektore, man regis, tu vis dar nesupranti, — pareiškė Kitsas. — Tas žmogus nepajudino nė vieno raumenėlio. Jis nejudėjo. Nekrūptelėjo, netrūktelėjo, nemirktelėjo, o kai jo ėmėsi paramedikai, jie pakėlė sustingusį kūną.

— Vis dar nematau jokio nusikaltimo, Kitsai, — atkirto ji, žengusi šiek tiek į šoną.

Kimai vis dar neatrodė, kad šio reikalo turėtų imtis Kriminalinių nusikaltimų skyrius.

— Parodyk jai, — Kitsas linktelėjo Mičui.

Šis priėjo arčiau su savo skaitmeniniu fotoaparatu. Ekrane nušvito kadras.

— Kas per?.. — nebaigusi sakinio, Kima paėmė aparatą į rankas.

Iš pradžių apžiūrėjo vyro veidą. Priartinusi kadrą, įsitikino, kad jis neabejotinai atrodė negyvas. Galvoje netilpo, kaip vyras nuotraukoje galėjo būti gyvas. Kūnas atrodė visiškai suglebęs, tarsi būtų atsipalaidavęs kiekvienas raumenėlis. Žvilgsnis tuščias, akys — apsiblaususios ir negyvos.

— Gerai jau, Kitsai, vis dėlto galiu atleisti už tokį apsižioplinimą, — pripažino ji, Brajentui dirstelėjus į nuotrauką jai per petį.

Dar labiau išdidinusi atvaizdą, nusprendė žvelgianti į trečiąją dešimtį bebaigiantį vyrą tamsiais plaukais ir apžėlusiais skruostais.

Išdidinusi dar daugiau, Kima atidžiau apžiūrėjo nuotrauką. Vyras vilkėjo treningines kelnes ir marškinėlius su alaus gamintojo logotipu. Rankos buvo iškeltos abipus galvos, priglaustos prie ausų. Pirštai ištiesti, lyg ruoštųsi atlikti piruetą. Tarpas tarp plačiai praskėstų kojų pėdų atrodė bent trijų žingsnių pločio.

— Neįprasta kūno padėtis perdozavusiems, — pabrėžė Mičas, kai Kima jam atidavė fotoaparatą.

— Absoliučiai, — pritarė ji, stengdamasi atsispirti vis augančiam smalsumui.

Kimai teko matyti daug perdozavusių žmonių, ir jie visi atrodė ganėtinai panašiai: atsipalaidavus raumenims, kūnas tiesiog susmukdavo. Šis vyras šitaip pats tikrai neatsigulė.

— Ar pavyko rasti kokių nors įkalčių? — paklausė ji Mičo.

— Nieko, kas leistų prieštarauti geram gynybos advokatui, — paaiškino šis, ir staiga suskambo Kitso telefonas.

Kima iškart suprato kodėl. Viskas aplink buvo sutrypta paramedikų, turinčių vieną vienintelį tikslą — gelbėti gyvybes. Teismo ekspertizė ir įkalčiai jiems visai nerūpėjo.

Gerai jau, galbūt ji vis dėlto pasivargins nuvažiuoti iki ligoninės, ten apklaus vyruką, kai tik šis atsigaus. Vien tam, kad patenkintų smalsumą.

— Ačiū, kad pranešei, — padėkojo Kitsas ir baigė pokalbį.

Kima palaukė.

— Jis neišgyveno. Paskelbtas mirusiu vos atvežtas į ligoninę.

— Ar jie įsitikinę? — paklausė ji, nors iki šiol dar niekada nebuvo suabejojusi medikų gebėjimu patvirtinti mirtį.

— Taip, jie garantuoti, kad jis mirė.

Kima pažvelgė į Brajentą, šis tik gūžtelėjo pečiais. Regis, situacija jį glumino ne mažiau nei ją pačią.

Jie turėjo negyvėlį be akivaizdžių smurto požymių. Žinojo vietą, kur gal buvo įvykdytas nusikaltimas, o gal ir ne. Jokių liudininkų, nežinoma mirties priežastis ir jokių realių įrodymų, kad buvo įvykdytas nusikaltimas.

— Ir kas dabar inspektore? — paklausė Kitsas.

— Matyt, jau pats metas mums visiems imtis darbo ir išsiaiškinti, kas čia nutiko.

4

Buvo kone pietų metas, kai Kima galiausiai ištaikė akimirką pailsinti nugarą, prisėdusi ant laisvo stalo krašto.

Sugrįžusi į nuovadą, ji spėjo susisiekti su ligonine, gavo vyro mirties patvirtinimą, išsiaiškino jo tapatybę ir išsiuntė inspektorių Plantą informuoti šeimą.

Be viso to, dar teko atsakyti į piktą Vudžio žinutę, kodėl ji taip staiga pradingo iš rytinio susirinkimo. Išgirdęs pasiaiškinimą, kad buvo rastas kūnas, tik ne lavonas, bet paskui tas žmogus vis dėlto mirė, Vudis kiek atlėgo ir pareikalavo detalios

ataskaitos elektroniniu paštu. Praėjus dar kelioms valandoms, Kima galutinai įsitikino, kad viršininkas iš tiesų nesveikuoja, o ne šiaip stengėsi žūtbūt išvengti susirinkimo.

— Taigi, žmonės, mūsų auka — trisdešimtmetis Erikas Guldas iš Koli Geito. Inspektorius Plantas dabar su jo šeima, o asmeninius aukos daiktus teismo ekspertizei iš ligoninės pasiėmė Mičas. — Kima gurkštelėjo kavos. — Ir kol dar nespėjote paklausti, taip, Kitsas jį buvo paskelbęs mirusiu kiek per anksti. Tačiau jei šis faktas bus paviešintas už kabineto durų, kažkam teks ieškotis kito darbo.

Visi tylėjo.

— Neabejoju, kad visi svarstote, kaip taip galėjo nutikti, ir tikiu, kad tai neduoda ramybės ir pačiam Kitsui. Tikėkimės, daugiau paaiškės po skrodimo. Kol nesulaukėme paneigimo, Erikas — mūsų auka, todėl norime tiksliai išsiaiškinti, kas jam nutiko. Akivaizdu, kad kažkokiu būdu jis buvo padarytas neveiksniu. — Kima stabtelėjo. — Dabar pats svarbiausias klausimas yra kodėl. Neabejotinai galime daryti prielaidą, kad Erikas pats sau tokios būklės nesukėlė ir savo noru taip neatsigulė. Tuomet kaip visa tai suprasti? — iškėlė klausimą Kima, bandydama įsivaizduoti, kaip tas jaunas žmogus turėjo jaustis, jei buvo sąmoningas.

Ar jis girdėjo artėjančius policijos pareigūnus? Ar manė, kad bus išgelbėtas? Ar to tikėjosi? Ar vis dar sugebėjo blaiviai mąstyti, nors kūnas buvo paralyžiuotas? Kima net krūptelėjo nuo tokios minties. Tarsi būtum palaidotas gyvas — praradęs viltį, bejėgis. Kaip jaustis, kai bandai parodyti esąs gyvas, stengiesi užmegzti ryšį, o visi aplink šneka taip, lyg jau būtum miręs.

— Steise, imkis socialinių tinklų. Noriu žinoti, kas per žmogus jis buvo.

— Bus padaryta, — atsiliepė Steisė, paslinkdama užrašų knygelę ant savo mobiliojo.

Nors garsas buvo išjungtas, Kima pastebėjo, kad ekranas šviečia.

— Ar turi atsiliepti? — paklausė ji vien tam, kad konsteblė nemanytų, jog niekas nieko nepastebi.

Steisė papurtė galvą.

— Sulaukiu daug įkyrių skambučių dėl gyvybės draudimo ir panašiai. Regis, mano numeris buvo įtrauktas į kažkokias duomenų bazes.

Visiškai būtų pakakę ir paprasčiausio „ne“. Kima ir vėl prisiminė Brajento žodžius, bet vis dėlto tikėjosi, kad prireikus Steisė paprašytų pagalbos.

— Penai, važiuok pas Kitsą, — paprašė ji. — Jis norės šito reikalo imtis kuo greičiau.

— Lekiu, — atsiliepė Penas, jau ieškodamas stalčiuje kaklaraiščio.

— Tiesa, net negalvok...

— Jokiais būdais, bose, — atsakė jis, patikindamas, kad neužsimins apie patologo padarytą klaidą.

Toks malonumas leidžiamas tik jai vienai.

5

Galų gale išleidusi ilgai laikytą atodūsį, Steisė pajuto, kaip dalis įtampos atlėgo.

Susiėmusi už galvos, ji energingai pasitrynė veidą, bandydama nuvyti nuovargį, jau kurį laiką nesitraukiantį it šešėlis.

Jai buvo sunku ir prisiminti, kada pastarąjį kartą žarnos pilve nesivartė iš nerimo, o sykiais taip stipriai, kad ji vos pajėgdavo įtraukti oro į plaučius. Neretai iš baimės, kad nebegalės įkvėpti, apimdavo panika, širdis daužydavosi kaip pašėlusi, už-

temdavo akyse. Tuomet mintyse imdavo kartoti abėcėlę, vėl ir vėl, kol kvėpavimas galiausiai susitvarkydavo. Bet tada apimdavo baisus nuovargis, nes kai kūnas nesuskaičiuojamą daugybę kartų įjungia režimą „kovok arba bėk“, energijos tiesiog nelieka.

Akyse susikaupė ašaros, bet Steisė jas nurijo. Teko ir vėl meluoti, kai nušvito mobiliojo ekranas. Skambinančiojo numeris buvo nežinomas, o tai reiškė, kad Birčas įsigijo dar vieną telefoną po to, kai ji užblokavo visus jo ankstesnius numerius. Vienas melas po kito diena iš dienos vertė jaustis vis šūdiniau. Kodėl ji nepasikalbėjo su viršininke, kai viskas prasidėjo prieš porą mėnesių, kai pati susivokė, kad konfliktas su Terensu Birču neduos nieko gero? Tąsyk atrodė, jog ji pabrėžtinai aiškiai parodė, kad juo absoliučiai nesidomi, ir todėl jis turėtų ją palikti ramybėje. Vis dėlto nuo tada viskas ėjo tik blogyn.

Steisė susimąstė, kiek kartų jo ankstesnė auka Šarlotė Danks jautėsi lygiai taip pat, kaip dabar ji pati. Kaip dažnai per tą dešimtmetį trukusį košmarą ji vylėsi ir slapčia meldėsi, kad vyras paliktų ją ramybėje? Tą moterį jis negailestingai persekiojo laiškais, žinutėmis, skambučiais, sekė visur įkandin, tad galiausiai ji buvo priversta persikraustyti į kitą pasaulio galą. Jo įkarščio neatvėsino net kalėjimas, ir jau kitą dieną po to, kai išėjo į laisvę, vėl ėmėsi savo senų įpročių.

Pastarųjų dviejų mėnesių patirtis Steisei padėjo visiškai suprasti Šarlotės veiksmus, nes jos pačios patiriama kančia sulig kiekviena savaite vis augo. Į darbą jis siuntė jai vis daugiau gėlių. Kelis pirmuosius kartus jų gavusi ji buvo viena, tad nereikėjo atsakinėti į klausimus, tačiau vėliau jau buvo priversta registratūroje prašyti atsiųstas puokštes arba iškart mesti į šiukšliadėžę, arba siųsti atgal floristui. Išvydus nuostabą Džeko veide, teko teisintis, kad kažkas šitaip tiesiog pokštauja.

Terensas, matyt, matė, kad gėlės grąžinamos floristui, nes netrukus liovėsi jas siuntęs. Bet nesibaigiantis žinučių srautas

į mobilųjį ir socialinius tinklus vis nesiliovė. Vos užblokuotas, jis rasdavo kitą būdą su ja susisiekti. Paskutinis jo sumanymas — siųsti laiškus paštu, puikiai žinant, kad jų taip lengvai neužblokuosi.

Laiškus jis rašė ilgus, nešykštėdamas žodžių. Nesibodėdamas liejo širdį ir tauzijo apie juos siejantį ryšį. Iki šiol Steisei pavykdavo patikrinti paštą anksčiau už Devon, ir tai buvo dar vienas rūpestis, šiuo metu slegiantis jos pečius. Jai žūtbūt reikėjo prisiminti viską, ką būtina padaryti, kad tik pavyktų visa tai nuslėpti.

Iki tol nuo Devon ji nieko neslėpė. Jųdviejų santykiai buvo grindžiami sąžiningumu, bet pamažu situacija tapo nevaldoma. Nusprendusi, kad su šia bėda susidoros pati, iš pat pradžių Devon ji nieko ir nepasakojo. O kai pasidarė aišku, jog Terensas šį konfliktą suvokė kaip paskatinimą, jai buvo gėda prisipažinti, jog pati viską ir pablogino. Ji negalėjo tverti minties, kiek skausmo ir nusivylimo išvystų savo žmonos akyse, šiai sužinojus apie jos slapukavimą, ir sulig kiekviena diena ta baimė vis stiprėjo.

Tokia padėtis gerokai paveikė visą Steisės gyvenimą. Ji liovėsi miegojusi, nebegalėjo valgyti, jau kelias savaites stengėsi nesigulti į lovą tuo pat metu kaip Devon, o verčiau rinkosi sėdėti tylomis tamsoje, nerimaudama dėl to, kas dar gali nutikti.

Jiedvi visą amžinybę niekur nebuvo kartu išėjusios. Steisė vis susigalvodavo kokią priežastį likti namuose, rinkdamasi namų saugumą ir stengdamasi išvengti dvigubos baimės iš jų išėjus. Visų pirma, ji baiminosi būti sekama, o antra — kad Devon sužinos, kas dedasi.

Visai neseniai Devon ją įkalbinėjo priimti Elisonos kvietimą porą dienų palaipioti uolomis Šropšyre. Steisė kategoriškai atsisakė, puikiai žinodama, kad apie savo bėdą nepasipasakojusi geriausiai draugei jausis ne mažiau kalta nei viską nuslėpusi nuo Devon.

O kaip prisipažinti viršininkei, apskritai neįsivaizdavo. Vien nuo tokios minties Steisei net keliai imdavo linkti.

Viršininkė neabejotinai suprato, kad kažkas negerai. Kaip ir visi kiti darbe, nors Steisė ir stengėsi viską nuslėpti. Net norint paprasčiausiai papietauti ar pasivaišinti Džaspero perduotais gardumynais tekdavo išsijuosus meluoti.

Ji palaukdavo, kol visi išeis iš kabineto, kad savo maistą išmestų į šiukšliadėžę, o paskui tuščią dėžutę ar pakuotę stengdavosi palikti ant stalo pakankamai ilgai, kad jas pamatę bendradarbiai patikėtų, jog ji iš tiesų valgė.

O iš tiesų maistas Steisės nebedžiugino. Vos atsikandus bent kąsnį, burna iš nerimo perdžiūdavo, tad maistą sukramtyti ir nuryti būdavo neįtikėtinai sunku. Viskas, regis, buvo kartono skonio ir tekstūros, tad valgyti visai nesinorėjo.

Darbe vos pavykdavo išlaikyti galvą virš vandens, ir tai jau savaime prilygo stebuklui, nes labai daug valios prireikdavo vien prisiversti ryte nueiti į dušą.

Mintyse dažnai šmėžavo žodis „egzistavimas“. Steisė jau spėjo pamiršti, koks tas normalus gyvenimas. Sunku buvo prisiminti laikus, kai ji apskritai galėjo galvoti ne apie Terensą Birčą ir jo kitą žingsnį.

Ji stengėsi funkcionuoti — valgė tik tiek, kad energijos pakaktų ištverti dar vieną dieną nenualpus. Jautė, jog drabužiai kasdien darosi vis laisvesni, bet pasikeitusios kūno formos nedžiugino. Visa tai tiesiog per daug kainavo. Devon ji paaiškino norinti numesti šiek tiek svorio, tačiau gyvenimo draugė, regis, nepatikėjo.

Kiekvieną dieną Steisė bandė prisiversti dirbti, bet jau vidurdienį vos pajėgdavo akis išlaikyti atmerktas. Su pavestomis užduotimis susitvarkyti lyg ir pavykdavo, nes jei būtų kitaip, ji net neabejojo — tie trumpi pokalbiai su bose apie jos savijautą jau nebebūtų tokie draugiški.

Stengdamasi to nepamiršti, ji atsistūmė kėdę, iš spausdintuvo čiupo aukos nuotrauką ir prisegė prie lentos.

Atidžiai ją apžiūrėjusi, Steisė nusprendė, kad Erikas Guldas neabejotinai atrodė miręs.

Paskui ji ėmėsi vyro socialinių tinklų. Kompiuterio ekraną užpildė jo profiliai iš įvairiausių platformų.

Pirmiausia peržiūrėjo įrašus tiktoke, kur rado septynis filmukus, kaip jis mankštinasi sporto klube. Regis, auka buvo ganėtinai neblogos formos. Nors ir neprilygo tikram kultūristui, atrodė išties raumeningas. Dėl kažkokios priežasties jis mėgo filmuoti, kaip atlieka įvairius pratimus: stumia štangą, gulėdamas ant suoliuko, kilnoja svarmenis, daro atsispaudimus — nieko neįprasto, bet visuomet skambant tai pačiai teminei dainai iš filmo apie boksininką Rokį Balboa. Vaizdo įrašai sulaukė poros šimtų peržiūrų ir retsykiais kelių komentarų — ir teigiamų, ir neigiamų. Teigiamus dažniausiai rašė merginos, neigiamus — vaikinai. Steisė perskaitė absoliučiai visus, ieškodama pasikartojimų, bet vos keli žmonės komentavo daugiau nei kartą, ir, nors kai kurių žodžiai buvo ganėtinai įžeidžiantys, žinutės neatrodė nei grasinančios, nei įtartinos. Erikas neatsakė nė vienam iš tų komentatorių. Jo paskyra gyvavo vos kelis mėnesius, ir apskritai susidarė įspūdis, kad kol kas jis tiesiog bando nuspręsti, ką su ja daryti.

Paskui Steisė ėmėsi jo tviterio paskyros. Jis sekė kiek mažiau nei penkis šimtus žmonių, ir tik apie pusė jų buvo jo paskyros sekėjai.

— Štai kaip, — numykė ji, suvokusi, kad ganėtinai nemažas skaičius jų nubyrėjo po paskutinės Eriko žinutės, šlovinančios Endrių Teitą.

Pagyros aršiam mizoginikui — anaiptol ne pats geriausias būdas sulaukti populiarumo. Dauguma komentarų buvo neigiami, o kai kuriuose jis netgi riebiai iškeiktas. Vėlgi jis neat-

sakė į nė vieną komentarą, ir po tos žinutės prieš dvi savaites daugiau apskritai nieko neparašė.

Feisbuke, be kelių įdėtų šeimos ir draugų nuotraukų, joks veiksmas nevyko, o štai instagrame viskas atrodė visiškai kitaip.

Paskyroje buvo daugybė fotografijų, asmeninės informacijos, šovinistinių juokelių, maisto ir sporto salės nuotraukų bei vaizdo įrašų. Keli jų skelbė apie atliktus remonto darbus, ypač vienišų moterų namuose, su užuominomis, kad aptarnavimo reikėtų ne tik jų vandens šildytuvams.

Tarp daugybės jo paties nuotraukų ir vaizdo įrašų Steisė rado vieną žymą iš moters vardu Teresa Foks paskyros. Ji išdidžiai puikavosi savo sužadėtuvių žiedu. Prireikė minutėlės, kol Steisė suvokė, jog Erikas buvo pažymėtas toje žinutėje, nes jis jai tą žiedą ir dovanojo. Pats buvo paspaudęs „Patinka“, bet jokio komentaro neparašė. Matyt, ne pats sentimentaliausias tipas, nusprendė Steisė.

Vyras akivaizdžiai buvo atradęs sau tinkamą erdvę pasireikšti. Iš jo pasisakymų Steisei pasirodė, kad jis kiek nebrandus, mėgstąs pasipuikuoti ir nestokojantis sveiko pasitikėjimo savimi.

Galbūt toks tipažas ir kiek erzinantis, bet Steisė neįžvelgė jokių priežasčių, kodėl kas nors turėtų norėti jį nužudyti.

Savo ataskaitoje viršininkei ji nurodys, kad auka tebuvo eilinis, niekuo neišsiskiriantis vyrukas.

6

— Nieko įdomaus, — pareiškė Kima, perskaičiusi Steisės žinutę, kol Brajentas bandė įveikti kelio ženklų labirintą Koli Geite. — Panašu, kad Erikas Guldas švarus. Gal kiek nebrandus, su polinkiu į mizoginiją, bet nieko tokio, kas prišauktų mirtį, — pridūrė ji, kai Brajentas galų gale rado jiems reikalingą gatvę.

Eriko Guldo namai buvo šešių namų eilėje už Vakarų Midlandso privačios ligoninės.

Kima nustebo išvydusi ten vis dar stovintį patrulio automobilį. Inspektorius Plantas ją pasitiko prie durų.

— Jai prastai, — tyliai paaiškino jis. — Nenorėjau palikti vienos. Jau tuoj turėtų pasirodyti tėvai.

— Gerai, mes susitvarkysime, — atsakė Kima, leisdama suprasti, kad jis jau gali važiuoti.

Namas atrodė nedidelis, tad per daug nepažįstamų žmonių moterį tik dar labiau trikdys.

Įžengusi pro paradines duris, Kima iškart atsidūrė svetainėje. Moteris, kaip ji spėjo, Teresa Foks, pasikūkčiodama verkė įsitaisiusi krėsle kambario kampe.

Ji viltingai pažvelgė į atvykėlius paraudusiomis akimis.

— Užjaučiame dėl netekties, — tarė Kima, sėsdamasi ant sofos.

Atsisėdęs šalia, Brajentas ją pristatė.

Nedidelis kambarys buvo apstatytas praktiškais baldais, tik televizorius atrodė gerokai per didelis šiai erdvei. Susidarė įspūdis, kad dėl tokio jiems netgi teko atsisakyti dalies baldų. Kavos puodelis ant grindų Teresos krėslo dešinėje spėjimą tik patvirtino. Kelias sekundes apsidariusi, Kima atkreipė dėmesį, kad nuotraukose ant sienų įamžintas tik negyvėlis.

Ji nusprendė, kad ilgų rudų, pečius siekiančių plaukų moteris buvo maždaug dvidešimt penkerių metų amžiaus. Nepaisant paraudusių akių ir dėmių išmarginto veido, ji atrodė patraukli, kupina jaunatviško tyrumo.

— Atleiskite, kad sutrukdėme, bet gal galėtume jums užduoti kelis klausimus?

— G-g-gerai, — kūkčiodama linktelėjo ji. — Bet gal iš pradžių man galite pasakyti, kaip jis mirė? Kada? Ar pateko į avariją? Ar partrenkė automobilis? Aš nieko nežinau.

Dėl sąmyšio, kilusio nusikaltimo vietoje, Kima puikiai suprato, kodėl inspektorius Plantas jai nepapasakojo jokių detalių — juk ir pats ne kažin ką žinojo. Tiesą pasakius, jie irgi dar nespėjo išsiaiškinti nieko daugiau, pamanė ji, bet garsiai to nepasakė.

— Šiuo metu bandome viską išsiaiškinti, panele Foks, bet mums reikia daugiau sužinoti apie Eriką. Kaip suprantame, buvote susižadėję, — pasakė Kima, pašnairavusi į žiedą.

Patraukusi dešinę ranką nuo laikrodžio dirželio, Teresa pasukiojo žiedą ant piršto.

— Vos mėnesį, — atsakė ji drebančiu balsu, tarsi laikas būtų labai svarbus, lyg susižadėję jie buvo nepakankamai ilgai, kad galėtų dorotis su tokiais dalykais.

— Kol kas neturime visų atsakymų, bet manome, kad buvo įsitraukęs kitas asmuo. Ar Erikas su kuo nors nesutarė?

Moteris energingai papurtė galvą.

— Ne, Eriką visi mylėjo. Jis buvo draugiškas ir komunikabilus, mėgo pajuokauti. Aišku, buvo tokių, kurie pavydėjo jam kūno, bet jis į juos nekreipė dėmesio.

— Ar Erikas turėjo daug draugų? — paklausė Brajentas.

Ji sekundę susimąstė.

— Ne per daugiausia. Man regis, net draugus gąsdino puiki jo forma. Kartais jis minėdavo žmonių iš sporto salės vardus, bet susitikusi nė vieno nebuvau.

— O kaip ilgamečiai draugai? — pasidomėjo Kima.

Nusibraukusi ašaras, Teresa vėl nuleido ranką ir ėmė knebinėti laikrodžio dirželį.

— Ne. Jis nebendravo su niekuo iš mokyklos ar panašiai. Apie praeitį išvis niekada nekalbėjo. Aš net nežinau, kur jis mokėsi.

— O kaip šeima? — pasiteiravo Kima.

Teresa papurtė galvą.

— Ar jis neturi šeimos, ar su jais nebendrauja? — pasitikslino Kima.

— Neturi.

— Gal buvo kokių pažįstamų iš baro?

— Kad ne. Jis beveik negeria, nes labai rūpinasi savo kūnu, — atsakė moteris, vis greičiau sukinėdama laikrodžio dirželį.

Kima susimąstė, kas tuomet tie „visi“, kurie taip „mylėjo Eriką“.

— Ar jis artimai bendravo su savo kolegomis? — paklausė Brajentas, irgi akivaizdžiai susidomėjęs, kas gi taip žavėjosi Eriku.

— Nemanau. Santechnikai juk darbuojasi po vieną, tiesa?

Žmonės daug kur dirba po vieną, bet tai netrukdo susidraugauti su kolegomis.

Regis, kol kas jie negalėjo pasikalbėti apie Eriką su niekuo kitu, išskyrus priešais sėdinčią merginą. Kimai reikėjo bent kokios užuominos, kad suprastų, kodėl ryte vyras buvo rastas tokios būklės.

— Ką dar galite man apie jį papasakoti?

— Jis iš tiesų buvo labai mielas. Dosnus ir šiltas žmogus. Labai rimtai rūpinosi kūno rengyba, mėgo žiūrėti sportą.

Šnekėdama Teresa laikrodį aplink riešą sukiojo kaip gimnastikos lanką.

— Koks mielas laikrodis. Panašų turėjo mano mama. Ar galima? — paklausė Kima, ištiesdama ranką.

Paėmusi laikrodį, Kima jį pasukiojo rankose, akies kraštеliu stebėdama, kaip Teresa vis dar grabinėja riešą, kuris atrodė paraudęs ir kiek patinęs.

— Taip, labai panašus į mamos. Gražus, — šyptelėjo Kima, atiduodama laikrodį šeimininkei.

Kol Teresa jį segėsi, Kima demonstratyviai stebeilijosi į jos ranką.

Kaip ir vylėsi, moteris pastebėjo jos žvilgsnį.

— Operacija lazeriu, — paaiškino ji. — Neseniai pasidariau. Naikinau buvusio vaikino vardą. Erikas ne...

Ji nutilo, nes, staiga atsidarius durims, į kambarį įžengė stambus, aukštas vyras.

— Tėti, — pravirko Teresa, puldama jam į glėbį.

— Viskas gerai, moliūgėli, viskas gerai, — guodė ją vyras, tvirtai spausdamas glėbyje.

Vyrui iš paskos atėjusi šviesiaplaukė moteris uždarė duris. Ištiesusi ranką, ji švelniai paglostė Teresai nugarą, bet arčiau prieiti negalėjo.

Kambaryje atsiradus dar dviem žmonėms, čia pasidarė tiesiog nepakeliamai ankšta.

Kima atsistojo suvokusi, jog tiek tėvas, tiek dukra pamiršo, kad ji čia apskritai yra. Išsitraukusi pažymėjimą, prisistatė pati ir pristatė Brajentą šviesiaplaukei moteriai, kuri pamėgino prasibrauti arčiau pasisveikinti.

— Džekė ir Rufusas, — pasakė rodydama į save ir savo sutuoktinį. — Mama ir tėtis.

Ji nusivilko striukę.

— Paruošiu arbatos, — pasisiūlė ir išėjo iš kambario.

Apėjusi raudančią merginą ir jos tėtį, Kima nusekė paskui Džekę į virtuvę. Brajentas, kaip įtarė ji, kol kas liko įstrigęs svetainėje.

— Ačiū, kad atvažiavote taip greitai. Jai jūsų reikia, — tarė Kima.

— Jai reikia vieno iš mūsų, pareigūne, — atsakė moteris, pildama vandenį į virdulį. Ji apsisuko, bet iš veido išraiškos buvo sunku suprasti, kaip jaučiasi. — Turiu daug klausimų, bet neabejoju, kad mums pasakysite tik tiek, kiek galite. Paskambinusi tėčiui į kliniką, Teresa kalbėjo padrikai.

Svetainėje praėjusi pro stambųjį vyriškį, Kima užuodė dezinfekantus ir šunis.

— Išties ne kažin ką dabar jums galiu pasakyti, — nusprendė neslėpti ji. Juk ir pati kol kas nieko tikslaus ir nežinojo. — Bet nuoširdžiai užjaučiame dėl netekties.

— Manęs užjausti nereikia, — tiesiai šviesiai tėškė Džekė.

— Šit kaip, — numykė Kima.

— Arba, jei norite, galėčiau pameluoti, nes visgi žmogus mirė.

— Ne, prašau, nereikia, — papurtė galvą Kima, vis dar vildamasi pagaliau susipažinti su kuo nors iš Eriko Guldo gerbėjų klubo, apie kurį jiems pasakojo Teresa. — Regis, jūsų dukra jį labai mylėjo.

— Kaipgi kitaip. Jai vos per dvidešimt. Jis vyresnis, ganėtinai patrauklus, raumeningas, jai buvo dėmesingas. Teresa buvo visiškai pametusi galvą.

— Bet jums jis nepatiko? — paklausė Kima, kai Džekė nukėlė tris puodelius nuo viršutinės lentynos.

Moteris sudvejojo prieš siekdama daugiau.

— Ačiū, mes atsisakysime.

— Tik nesupraskite manęs klaidingai. Su mumis jis elgėsi gana maloniai. Tiesiog retkarčiais vis išlįsdavo kokių keistenybių. Kai užsuko sekmadienio pietų, iš spintelės ėmiau lėkštes. Stiklinių durelių atspindyje išvydau, kad jis baksnoja į savo laikrodį. Po dešimties minučių jie išvažiavo. Savo nuosavame bute ji pagyveno vos pusmetį, ir jis įtikino ją apsigyventi kartu. Kartais už ją kalbėdavo. Visokios smulkmenos. Galbūt man tiesiog norėjosi dukrą apsaugoti, nes ji mūsų vienturtė.

— Ar norite pasakyti, kad jis jums pasirodė pernelyg valdingas?

— Kiek spėjau pamatyti.

— O ką mano jūsų vyras?

— Visiškai man pritaria, nors ir neslepia vertinęs kiek šališkai. Jis buvo artimai susidraugavęs su buvusiu Teresos vaikinu Kerčiu. Niekas negalėjo jam prilygti.

— Pastebėjau randus jai ant riešo.

Džekės veidas įsitempė, jai šaukšteliu nugręžiant arbatos maišelius.

— Ten buvo tatuiruotė. Kerčio vardas. Spėju, tai buvo būtina sąlyga prieš sužadėtuves.

Kima prisiminė, kad kalbėdama apie tatuiruotę Teresa užsiminė apie Eriką, o tuomet pro duris įžengė jos tėvai.

— Kaip manote, ar jis tik elgėsi valdingai, ar leido sau ką nors daugiau? — paklausė Kima.

— Jūs klausiate, ar jis kada nors smurtavo?

Kima linktelėjo.

— Neneigsiu, esu apie tai pagalvojusi.

— Ar dukros klausėte?

Papurčiusi galvą, Džekė linktelėjo į svetainę.

— Jei kas nors tokio iš tiesų ir vyko, papasakojusi ji būtų ne man.

7

Prie morgo durų Penas išvydo kai ką, ko iki šiol čia nebuvo regėjęs: ant sienos pakabintus įspėjamuosius ženklus su užrašu TIK PERSONALUI.

Endis, antrasis Kitso padėjėjas, retai kada čia matomas, stovėjo priešais dvivėres duris, vedančias į laukiamąjį. Kiek Penas girdėjo, Endis buvo tylenis paniurėlis, galbūt praleidžiantis per daug laiko su negyvėliais.

— Daktaras Kitsas liepė pranešti, kad šįkart reikalinga aukščiausio lygio apsauga.

— Gerai, — nesipriešino Penas, sekdamas jį iš paskos pro duris.

Įprastai jam pakakdavo balto vienkartinio kombinezono su akiniais, tad įdomu, kokios dar gali reikėti apsaugos? Ir nuo ko tiksliai jį čia bandoma apsaugoti?

Ant stalviršio plautuvės dešinėje gulėjo dvi šūsnys asmeninių apsaugos priemonių.

— Daryk kaip aš, — paliepė Endis, siekdamas balto kombinezono.

— Eisi ir tu? — paklausė Penas.

Jis matė, kad Kitsas ir Džimis jau viduje.

— Šįkart taip, — atsakė Endis, vilkdamasis drabužį.

Penas padarė tą patį. Paskui teko apsiauti apsauginius batus, o ant jų dar vienus.

— Dviguba avalynė ir dvigubos pirštinės, — paaiškino Endis.

— Ar tai tikrai?..

Endis tik tylomis dėbtelėjo, taip visada darydavo ir Kitsas. Penas akimirksniu suprato, kad jei nepaklus, bus tiesiog iš čia išvarytas.

Pasiėmęs lipniosios juostos ritinį, Endis atsiklaupė. Juosta apvyniojo vietą, kur kombinezonas lietėsi su apsauginiais batais.

— Rankos?

Apsimovęs pirštines, Penas ištiesė rankas, ir, juosta aplipdęs rankogalius, Endis ritinį padavė jam.

Padėdamas Endžiui užsandarinti kostiumą, Penas niekaip negalėjo atsikratyti minties, kad iš jo bandoma pasišaipyti.

Todėl nesusilaikęs ir nusijuokė, kai Endis iš vienos spintos ištraukė porą respiratorių.

Vieną ištiesęs Penui, kitą užsimovė pats. Paskui Endis parodė jam užsimauti apsauginio kombinezono gobtuvą. Pašnai-

ravęs pro langą, Penas išvydo, kad Kitso ir Džimio veidus irgi dengia respiratoriai.

Tiesą pasakius, nuo viso šito jį net šaltas prakaitas išmušė. Iki šiol dar niekada nebuvo tekę dalyvauti skrodime, baiminantis dėl savo paties saugumo.

Pravėręs duris, Endis leido Penui įeiti į patalpą, įėjo pats ir, uždaręs duris, liko prie jų stovėti. Į vidų nepateks daugiau niekas.

— Ne arčiau kaip per penkis metrus, — šūktelėjo Kitsas.

— Ar nepersistengėte? — drąsiai paklausė Penas. Viskas priminė sceną iš filmo „Užkratas“.

Panieka Kitso veide matėsi netgi per respiratorių.

— Prašau man atleisti, daktare Penai. Akivaizdžiai jau nustatėte toksinus šio vyro kūne ir galite tvirtai pasakyti, kad jie nepasklis ore ir mūsų nenunuodys, vos tik prapjausime odą. Prašau pasiaiškinti, kodėl nepasidalijote šia informacija ir mūsų neapsaugojote nuo šito vargo.

Vos du žodžiai. Jis ištarė vos du žodžius, o dabar jautėsi lyg pradinukas, padaręs klaidą žodyje, kurį privalėjo išmokti.

— Atsiprašau, Kitsai, man dar neteko patirti nieko panašaus, — sumurmėjo Penas, vildamasis kaip nors išsukti uodegą.

— Tuomet gerai, kad teko man, — atkirto Kitsas ir vėl nusisuko į kūną.

Penas nepagalvojo, jog medžiaga, pražudžiusi Eriką Guldą ir užsilikusi jo kūne, galėjo pridaryti dar žalos, todėl net lengviau atsiduso, kad Kitsas jį privertė pasirūpinti būtinomis apsaugomis priemonėmis. Savo saugumu Penas negalėjo rizikuoti. Juk jis privalo galvoti ir apie Džasperą. Ir dar jo gyvenime dabar buvo Lina, tik tie reikalai kol kas visai atskira istorija.

— Kaip matai, Penai, šį skrodimą atliksime šiek tiek kitaip. Į šitą patalpą būsime įleidžiami tik mes keturi. Jei ką nors

reikės iš čia išvežti, tai padarys Endis, nes jis saugosis galimo apsitaškymo ar išsiliejimo. Visi įrankiai bus laikomi ant padėklo arba mano rankoje. Džimis man paduos viską, ko prireiks, arba patrauks į šoną, kas man trukdys. Tu neisi artyn, o jei liepsiu išeiti, iškart paklusi. Supratai?

— Visiškai. Ar man leidžiama užduoti klausimus?

— Žinoma.

— Ar bent įsivaizduojate, ko ieškote?

— Ne. Gal nieko ir nerasime, bet po to, kai 2006 metais Litvinenka rusų buvo nunuodytas radioaktyviais junginiais, privalome imtis visų įmanomų saugumo priemonių.

— Ar jam buvo ko nors sušvirkšta? — paklausė Penas.

Atvejis buvo girdėtas, bet tikslių aplinkybių neprisiminė.

Papurtęs galvą, Kitsas atidengė Eriko kūną.

— Nuodų rado arbatos puodelyje. Ne mažiau kūrybingas buvo ir bandymas 2018 metais nužudyti Skripalius, panaudojant nervus paralyžiuojančius nuodus „Novičiok“.

— Kvepalų buteliuke? — pasitikslino Penas, nes buvo matęs dokumentinę medžiagą.

Kitsas linktelėjo.

— Ar manai, kad rusai nudėjo Eriką? — šyptelėjęs paklausė Penas.

— Kol kas nieko negaliu atmesti.

— O kam tokie įmantrūs metodai? Arbata, kvepalų buteliukas. Kodėl ne paprasčiausia injekcija?

— Žmonės, nusiųsti nužudyti mano minėtų aukų, nebuvo su jomis susiję. Tai buvo samdomi žudikai, savo darbą atliekantys už užmokestį. Paisydami savisaugos, jie stengėsi pernelyg nepriartėti prie aukų, kad vėliau jų neatpažintų liudininkai. Sušvirkšti nuodus ir rizikinga, ir išties asmeniška. Kaip ir peilio dūriai. Tam reikalingas artumas, fizinio kontakto troškimas, gal netgi poreikis būti atpažintam, kad auka žinotų, kas jį nužudė.

Nesu psichologas, bet šiuo atveju man atrodo, jog žudikas norėjo, kad Erikas jį pamatytų.

Kai Kitsas ėmėsi išorinės lavono apžiūros, Penas akimirką susimąstė. Erikas anaiptol nebuvo smulkaus sudėjimo. Neabejotinai reikėjo jėgos, kad tokį vyrą priverstum daryti tai, ko jis nenori. Nebent jis pažinojo savo žudiką.

Penas stebėjo, kaip kruopščiai Kitsas apžiūri kiekvieną kūno centimetrą. Mostelėjęs Džimiui, jis paprašė pagalbos apversti Eriką ant šono. Pasiėmęs didinamąjį stiklą, Kitsas pasilenkė arčiau ir susitelkė į kairį klubą.

— Radau, — pareiškė jis, atsisukdamas į Peną. — Dūrio žymė kairiojoje šlaunyje. Dabar, kai jau žinome, kaip medžiaga buvo suleista, reikia išsiaiškinti, kas tai.

— Ar galiu? — paklausė Penas, mostelėdamas į duris.

Kitsas linktelėjo.

— Endis padės.

Dažniausiai Penas pasilikdavo iki pat skrodimo pabaigos, bet šįkart jam reikėjo susisiekti su viršininke, o supančiotas it kokia Egipto mumija to padaryti niekaip negalėjo.

Ji norės sužinoti, kad Erikas vis dėlto buvo nužudytas ir kad tai greičiausiai padarė kažkas, ką jis pažinojo.

8

— Kas negerai? — paklausė Brajentas, įsukdamas į automobilių stovėjimo aikštelę.

Nuvažiavus vos mylią nuo Teresos Foks namų, Kima jo paprašė sustoti prie „McDonald's“ restorano.

— Nežinau, — numykė ji, nuimdama dangtelį nuo puodelio kavos, kurios jie ką tik nusipirko prie privažiuojamojo langelio.

Puodelį be dangtelio ji pasistatė ant prietaisų skydelio vien tam, kad pasimėgautų lengva panika kolegos veide. Piktdžiugiškai mėgaudamasi Kima stebėjo, kaip jis slapčia šnairuoja į puodelį.

— Man neramu, — prisipažino ji.

— Aha, ir man, — atsiliepė Brajentas, dar kartą vogčiomis dirstelėdamas į puodelį.

Kima puikiai suprato, kodėl Rufusas Foksas jų labai mandagiai paprašė sugrįžti vėliau. Jo dukra jautėsi sugniuždyta. Bet klausimų Kima dar turėjo daugybę.

Ramybės nedavė daug kas. O naujiena apie dūrio žymę Eriko kūne ką tik prisidėjo prie to sąrašo. Šis faktas bylojo apie itin asmenišką išpuolio pobūdį. Galbūt merginos tėvai ne itin žavėjosi jos sužadėtiniu, bet juk tai nėra neįprasta, ypač kai tėvai, o šiuo atveju tėtis, bando pernelyg apsaugoti savo vienturtį vaiką. Visgi Erikas nebuvo tinginys. Jis turėjo gerą darbą, išmanė savo amatą. Nepiktnaudžiavo alkoholiu, nebuvo narkomanas, rūpinosi savimi. Dauguma tėvų būtų tokiu žentu džiaugęsi. Bet ne ponai Foksai. Kokia gi Eriko savybė jiems taip nepatiko?

— Ar manai, kad jiems jis pasirodė pernelyg valdingas, o ji nesiklausė? — paklausė Kima, gurkštelėjusi kavos.

— Abejoju, kad jos tėvui bet kuris vaikinas atrodys pakankamai geras. Kita vertus, jei aš susitikinėčiau su jo dukra, būčiau pasistengęs nedaryti klaidų.

Taip, Kimai tas irgi buvo akivaizdu. Rufusas Foksas akivaizdžiai buvo didelė asmenybė visomis įmanomomis prasmėmis.

— Ką manai apie tatuiruotę? — paklausė ji.

— Po galais, žinojau, kad sulauksiu šio klausimo. Norėčiau pasakyti, kad man tai nerūpėtų, bet iš tiesų net nežinau, — Brajentas papurtė galvą. — Jei tavo mergina ant savo kūno turėtų kito vyro vardą?.. — Jis nutilo tarsi atsakymą žinotų, bet nenorėtų jo įgarsinti žodžiais.

— Bet ar tu būtum pateikęs ultimatumą? — neatlyžo Kima — Jokių sužadėtuvių, kol neliks tatuiruotės?

— Ne, nemanau, kad būčiau tai daręs, — atsakė jis, šįkart visai nesusimąstęs.

— Gerai, o dabar paklausiu kaip tėčio. Ką darytum, jei sužinotum, kad Džošas pakėlė ranką prieš Laurą? — paklausė ji, turėdama minty kolegos dukrą ir jos vaikiną.

Brajento veidas akimirksniu persikreipė iš pykčio.

— Griebčiau tam niekšui už...

— Bet tu juk policijos pareigūnas, — priminė jam Kima.

— Visų pirma aš tėtis, tad man nieko panašaus neturėtum sakyti. Šįvakar jiedu ateis vakarienės, ir aš visai nenorėčiau tokių vaizdinių mintyse.

— Tau jis patinka, — priminė Kima.

Ji įtarė, kad Brajentui Džošas patiko ne labiau nei bet kuris kitas, susitikinėjantis su jo dukra.

Brajentas gūžtelėjo pečiais.

— Jis visai neblogas vaikinas. Kad ir kaip ten būtų, galbūt mes pasidarėme skubotas išvadas apie Eriką, nes Steisė juo pasidomėjo ir nerado nieko įtartino.

— Hmm... — numykė Kima, išsitraukdama savo mobilųjį.

Ji prisijungė prie apleista dykyne virtusios savo feisbuko paskyros. Nors turėjo profilius visose platformose, pati nieko niekada ten neskelbdavo ir net neprisijungdavo, nebent prireikus ko nors paieškoti. Visuotinis susižavėjimas socialiniais tinklais jai buvo svetimas. Tokie dalykai reikalavo daug darbo, bendravimo, priežiūros. Jai visiškai nerūpėjo, ką veikia kiti, ir juo labiau pati neketino dalytis savo užsiėmimais.

— Ar tu mane vėl *mobignorini*? — paklausė Brajentas, gurkštelėjęs kavos.

— Darau ką?

— Mobignorini. Ignoruoji draugą ar antrąją pusę, nes sėdi įnikęs į savo mobilųjį. Toks sudurtinis žodis iš *ignoruoti* ir...

— Brajentai, prisiekiu, privalai liautis kopijavęs vaikus. Kiek laiko laukei, kol galėsi pasakyti šį žodį?

— Ryte išgirdau per radiją.

Nepritariamai purtydama galvą, paieškos laukelyje Kima įrašė Teresos vardą. Jos ieškoma moteris buvo tarp penkių pirmųjų rezultatų.

Spustelėjusi jos profilį, iškart išvydo plačiai besišypsančią Teresą, ištiesusią kairę ranką.

Kima peržiūrėjo komentarus, dauguma jų buvo sveikinimai, išskyrus kelis juokelius apie brangakmenio dydį. Juokai juokais, bet Kima negalėjo su tuo nesutikti. Nors pirkinys tikrai nebuvo prabangus, Teresa vis tiek spinduliavo džiaugsmu.

Kima peržiūrėjo kitus įrašus, kol galiausiai rado stiprų pareiškimą skelbiančią žinutę. Jai visada patiko, kai žmonės, radę kokią prasmingą citatą, ją nukopijuodavo ir tiesiog paskelbdavo savo paskyroje. Jos retai kada būdavo atsitiktinės, kur kas dažniau skiriamos kam nors konkrečiai.

Citata Teresos žinutėje skelbė, kad visi turi teisę į antrą šansą.

Hmm... Kima susimąstė, kas nusipelnė to antro šanso ir už ką.

Dviem įrašais žemiau buvo Teresos su mėlyne ant skruosto nuotrauka ir itin detalus paaiškinimas apie virtuvinės spintelės dureles. Ar ji iš tiesų užsigavo, ar visgi tapo smurto auka? Ar nuotrauką savo socialiniame tinkle paskelbė šaukdamasi pagalbos, ar tarp eilučių įspėdama Eriką, kad tai negali pasikartoti?

Viduje kirbantis nerimas akimirksniu sustiprėjo, savo mobilųjį Kima padavė Brajentui.

— Aha, kurgi, nieko įtartino.

Jo veidas apniuko skaitant žinutes.

— Labai keista. Kaip Steisė nepastebėjo?..

Telefonui suskambus rankoje, sakinio jis nebaigė. Pamatęs skambinančiojo vardą, Brajentas sviedė aparatą Kimai, lyg šis būtų staiga užsiliepsnojęs.

Išvydusi Frost pavardę, ji suvaitojo.

— Kas? — paklausė atsiliepusi.

— Stoun, kur tave velniai nešioja? — jai į ausį užbaubė žurnalistė.

— Dirbu. Priešingai nei kai kurie, turiu tikrą darbą. Atsiprašau, jei praleidau mūsų metinių vakarienę ar...

— Jau gali baigti savo komediją. Verčiau nešk savo subinę atgal į nusikaltimo vietą.

— Kurių galų? — paklausė detektyvė inspektorė staiga išsitiesusi.

— Nes čia dedasi kažkokia sumauta velniava.

Kimai čiupus puodelį, Brajentas paleido automobilio variklį.

9

Steisės laimei, sporto klubas, kuriame lankėsi Erikas Guldas, priklausė tinklui, šalyje turinčiam daugiau kaip du šimtus padalinių.

Vos pasikalbėjusi su reikiamu žmogumi ir parodžiusi savo pažymėjimą, ji gavo slaptažodį, leidžiantį visą valandą žiūrėti stebėjimo kamerų įrašus. Sutikusi laikytis vidinių protokolų, gavo prieigą prie visų septyniolikos kamerų pastate.

Steisė buvo per jauna, kad prisimintų senas vaizdajuostes įrašančias sistemas, bet, dirbdama konsteble, buvo daug kartų siunčiama perrašyti apsaugos kamerų įrašų į kompaktinį diską, nes taip būdavo daug greičiau ir gerokai patogiau, nei vaizdo įra-

šus siųsti elektroniniu paštu. Ši galimybė prisijungti prie kompanijos intraneto prilygo kone penkių žvaigždučių aptarnavimui. Geranoriškas kompanijos bendradarbiavimas jai sutaupė kelias valandas darbo.

Vos prisijungusi prie sistemos, Steisė įsitikino, kad nefilmuojamų vietų pastate faktiškai nebuvo, o įrašų kokybė atrodė išties išskirtinė. Regis, bent jau kol kas šios stebėjimo kameros pelnytų daugiausia prielankumo ieškant geriausių apsaugos sprendimų.

Nors šįryt Eriko instagramo paskyroje nebuvo įkelta nuotraukų iš sporto salės, iš ankstesnių įrašų matyti, kad dažniausiai jis čia puikuodavosi raumenimis tarp septintos ryto ir pusės devynių, todėl, norint atsekti jo judėjimo trajektoriją, Steisei reikėjo patikrinti, ar jis visgi čia šiandien lankėsi.

Ji iškart pamatė, kad vieną minutę po septintos Erikas įžengė į sporto klubą, vilkėdamas juodus „Adidas“ treningus ir vienspalvius juodus marškinėlius trumpomis rankovėmis, kone traškančius per siūles ant jo dvigalvių raumenų.

Steisė stebėjo, kaip vyras patraukė į persirengimo kambarį, iš kurio išėjo po trijų minučių vilkėdamas šortus ir berankovius marškinėlius, leidžiančius pasipuikuoti visais savo raumenimis.

Pirmiausia jis pasuko prie bėgimo takelių šalia dviračių treniruoklių. Iš jų užimtas buvo tik vienas, bet vyrai nepasisveikino. Prieš pradėdamas bėgti, Erikas į ausis įsikišo ausines. Po penkiolikos minučių nulipęs nuo takelio, nuėjo į svarmenų salę. Jam įėjus, du ten jau sportavę vyrai susižvalgė ir netrukus pasišalino.

Atsukusi įrašą, Steisė dar kartą peržiūrėjo tą sceną. Neatrodė, kad vyrai būtų ketinę išeiti, kol į vidų neįžengė Erikas.

Supratusi, kad jis čia nebuvo itin mėgstamas, Steisė vėl grįžo prie savo tikslo. Erikas svarmenų salėje mankštinosi vienas.

Ji pamėgino įvertinti, kaip jis bendravo su kitais žmonėmis. Iškart atkreipė dėmesį, kad jo eisena priminė gaidžio. Ėjo išdidžiai, atlošęs pečius, apatinę kūno dalį atkišęs į priekį taip, kad pirmiausia į kambarį įsiūbuodavo genitalijos, o tik paskui visas likęs Erikas. Steisė nežinojo, ar šitaip jis vaikščiojo visada, ar tik sporto klube. Elgėsi arogantiškai, lyg būtų viršesnis už kitus, ir jo nepažinojusiems žmonėms tai, matyt, atrodė atstumiančiai. O pažinojusiems, ko gero, toks elgesys tik patvirtino, kad jis — pagyrūnas, seksistas ir mizoginikas. Steisė nusprendė, kad pati tikrai nebūtų norėjusi tokio pažinti artimiau. Dar teks išsiaiškinti, ar šios vyro savybės ir lėmė, iš esmės ar iš dalies, kodėl jis buvo nužudytas.

Jau žinodama kūno apžiūros rezultatus, ji įdėmiai stebėjo, ar kas nors buvo prie Eriko priėjęs pakankamai arti, bet vargti tikrai neteko.

Be dešimt aštuntą, baigęs mankštą su treniruokliais, jis patraukė link persirengimo kambario. Visą laiką salėje niekam neištarė nė žodžio ir niekas nemėgino jo pakalbinti.

Po aštuonių penkios, išėjęs iš patalpos su daiktų saugojimo spintelėmis, vyras pasuko prie išėjimo.

Steisė įsijungė vaizdo įrašą iš kameros prie kambario su spintelėmis. Niekas ten neužėjo penkiolika minučių prieš pasirodant Erikui, tad buvo galima daryti prielaidą, kad patalpoje jis buvo vienas.

Norėdama įsitikinti, kad niekas sporto klube prie jo neprieėjo, Steisė peržiūrėjo visą kelią iki paradinių durų.

Perbraukęs nario kortelę, Erikas išėjo.

Steisė jau ketino išjungti įrašą, bet netikėtai kažkas patraukė jos akį.

Prie pat automatinių durų, vos Erikui žengus ant šaligatvio, į jį atsitrenkė praeivis.

Nors įraše nesimatė nė vieno iš jų viršutinės kūno dalies, ji jau žinojo, ką vilkėjo Erikas.

Sulėtintai atsukusi įrašą, Steisė išdidino vaizdą.

Dar kartą peržiūrėjusi sceną, ji neabejojo, kad praeivis ranka prisilietė Erikui Guldui prie šlaunies.

10

— Kas čia dabar, velniai rautų?.. — burbtelėjo Kima, jiems vėl privažiavus prie nusikaltimo vietos.

Eismas buvo sustojęs, automobiliai grūdosi vienas paskui kitą. Minios žmonių plūdo link aptvertos teritorijos, lyg eitų į koncertą. Ant savo namų slenksčių besibūriuojantys vietos gyventojai smalsiai stebėjo kilusį sąmyšį.

Brajentas įsuko į tuščią vietą ant dvigubos geltonos linijos.

— Frost nejuokavo, tiesa? — paklausė jis, abiem išlipus iš automobilio.

— Ir viską apibūdino daug tiksliau nei dažniausiai praneš-dama naujienas, — tarė Kima.

Pakeliui iki įėjimo į parką chaosas dar labiau sustiprėjo, tad jiems teko brautis per minią iki pat priekio, kur pagaliau pavyko rasti reporterę.

— Jie iš paskutiniųjų stengiasi visus sulaikyti, bet keli jau prasibrovė, — pranešė Frost.

— Į nusikaltimo vietą? — nustebo Kima.

— Na, pora pareigūnų ordos tikrai nesustabdys. — Ji iškėlė savo mobilųjį. — Laimei, spėjau šito chaoso pakankamai įsiam-žinti, kad galėčiau paįvairinti šio vakaro pasakojimą internete.

— Aha, ir tai išties mums pagelbės, — atkirto jai Kima.

— Ne mano daržas, ne mano pupos. Reikėjo skirti daugiau žmonių, kad pavyktų susitvarkyti.

— Susitvarkyti su kuo? — paklausė Kima, tolumoje išgirdusi sirenas.

Pagalba, nusprendė ji, bet, norint išvaikyti šią minią, prireiks viso būrio.

— Raginimu veikti.

Kima nieko neatsakė.

Iš nuostabos Frost veidas net persikreipė.

— Ar norite pasakyti, kad nieko nežinote apie tą paskyrą tviteryje?

Kima iš paskutiniųjų stengėsi sutramdyti kylantį įniršį.

— Ar pastarąsias kelias valandas galvas laikėte subinėje, ar tiesiog buvote prigulę pokaičio?

— Tai gal jau mane apšviesi, užuot šitaip besimėgavusi savimi?

Sirenoms kaukiant vis arčiau, Frost atrakino savo mobilųjį.

— Paskyros vardas „Sergėtojas“ ir... Dieve brangus.

— Kas?! — riktelėjo Kima, kai Frost jai atsuko ekraną.

— Na, kai jums skambinau prieš dvidešimt minučių, jis turėjo apie tūkstantį sekėjų, o dabar jų jau penki tūkstančiai. Regis, žinia apie Sergėtoją plinta kaip virusas.

— Kodėl? — Kima paėmė aparatą reporterei iš rankos.

— Jis skatina žmones rinktis čia, kelti triukšmą ir trukdyti. Patikrinau jo ryšius. Tas tipas — daugybės kaimynysčių grupių narys. Sekėjų prisirinko komentuodamas apie nusikaltimus netoliese ir aršiai kritikuodamas policiją, bet per pastarąsias porą valandų staiga dar labiau išpopuliarėjo.

Kima ėmė peržiūrinėti įrašus tviterio paskyroje, o braudamiesi per minią pareigūnai liepė visiems skirstytis.

Bet kodėl, susimąstė Kima. Kam šitas žmogus kelia triukšmą ir susilaukia šitiek dėmesio?

Galiausiai ji rado pirmąją dienos žinutę, paskelbtą maždaug tuo pat metu, kai ji pirmąsyk atvyko į nusikaltimo vietą.